

‘Onder de Boschboom’

Lang leve de maatschappij!

Ik ben een historisch letterkundige, en daar ben ik trots op. Zo. Het is eruit. U als lezer moet uw eigen conclusies maar trekken: misschien dankt u mij nu af als volwaardig lid van de samenleving of misschien bent u nu juist geïntrigeerd in wat ik bij zou kunnen dragen aan de maatschappij. Ik hoop natuurlijk dat u bij de laatste groep hoort. De alfawetenschappen zijn toe aan een opwaardering en ik wil me daar in deze column hard voor maken.

De afgelopen weken zijn de studenten van de Universiteit van Amsterdam veel in het nieuws geweest. Zij streeden voor het behoud van de kleine (veelal alfa-)studies en voor meer medezeggenschap op de universiteit door studenten en docenten. Op de universiteiten wordt het beleid van bovenaf bepaald. Door managers. Goede managers zijn nodig en ik wil ze dan ook niet aanvallen. Maar managers wordt op dit moment vooral gevraagd om op het budget letten, en pas na het rendement komt de inhoud aan de orde. En zo is het overal. Iets is pas nuttig of waardevol, als de waarde van het desbetreffende product in euro's kan worden uitgedrukt.

De vraag is of we onszelf moeten willen definiëren als consumenten en producenten. Zijn we niet in de eerste plaats mensen? En worden we niet gedefinieerd door onze cultuur en ons verleden? Ligt de waarde van onze maatschappij niet veeleer in de dingen die ons als maatschappij definiëren? Ik denk daarbij aan het culturele erfgoed van onze stad. 's-Hertogenbosch is van oudsher een katholieke stad, en de manier waarop de samenleving van de stad is ingericht, stamt nog uit de katholieke tradities. Bovendien is 's-Hertogenbosch een Brabantse stad. Dat is te horen aan de taal die er wordt gesproken, dat is te zien in de uitbundigheid waarmee er van het leven wordt genoten.

Juist in een tijd van globalisering is het belangrijk dat we blijven onthouden wie we zijn en wat we in de stad met elkaar delen. Die dingen bestaan uit ons verleden, onze taal en ons cultureel erfgoed. In een maatschappij die mechaniseert en digitaliseert en daardoor onpersoonlijker wordt, is het juist van belang om in contact te blijven met die dingen die ons mensen maken. Dat is niet onze economische waarde, dat is onze maatschappelijke waarde. Dat is wat we bijdragen aan de maatschappij en voor elkaar over hebben. En de binding in de maatschappij wordt weer bepaald door culturele overeenkomsten. Die moeten we dus in ere houden!

Laten we hopen dat we genoeg geld en genoeg mensen op de been kunnen blijven houden die de cultuur van de stad kunnen bestuderen en er nieuwe impulsen aan kunnen geven. Op die manier kan iedere inwoner van de stad zich verbonden blijven voelen met de plaats waar hij woont en met de mensen die die woonplaats met hem delen. Ik roep hierbij dan ook iedereen op om cultuur, taal en geschiedenis opnieuw te waarderen. Zo kunnen we de wereld leefbaar houden.

Eva Repkes-van Hooijdonk

'Onder De Boschboom' is een rubriek van cultuurhistorische aard, die haar columnisten een podium biedt om op persoonlijke titel onderwerpen die met de Bossche cultuur te maken hebben uit te diepen. Reacties? Stuur uw email naar: onderdeboschboom@kringvrienden.nl